

Miért is kímélnéd magadat?! A barack szétpuhul, megrohad;
a tálon az ezüst ezermi fényt veszít, párdubőr feslik,
halak farokúszója ahogy van, vaktában előre mered!...
Kháron ladikja ring, lötyög közben a sápadt, agyagos vizeken,
vért izzad szántássorokon a barom, szép ruháját
vetkőzi a lomb – fakadhat bennem cifra strófákban,
szökkenhet bármiféle Ének... Hát boldogíts, boldogíts valakit, zúdíts
hangokat, mi elvakít, szeress, szeress engem is nagyon! Miért,
miért is kímélnéd magadat?! Nyarak, bölcs, vad gyümölcsök magja
koppan már, fennakad a tálon...

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Fazakas Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat